ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VALDAGNE

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΠΙΚΝΟΡ

ΟΛΙΣ ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς κυρίας Μπίκνορ νὰ μιλήση σχετικὰ μὲ τὸν δεύτερο γάμο της, ὅλοι τεντώσαμε τ' αὐτιά μας. Ξέραμε πὼς κάποιο τραγικὸ μυστήριο τὸν περιέβαλλε, εἴχαμε ἀκούσει ἄκρες-μέσες γι' αὐτόν, κι' ἡ εὐκαιρία ποὺ μᾶς δινόταν τώρα νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια, ἦταν μοναδική...

Ἔτσι ἡ κυρία Μπίκνορ, μιὰ γοητευτικὴ Ἀμερικανίδα ὥς 38 χρόνων, παχουλή, σβέλτη, μὲ ὁλόχρυσα μαλλιά, μὲ μάτια αἰνιγματικὰ καὶ μὲ ἀγγελικῆς ὠμορφιᾶς προσωπάκι, ἄρχισε νὰ μᾶς λέη μὲ τὴ μισοπαιχνιδιάρικη φωνή της:

— Πρὸ πέντε χρόνων ζοῦσα διαρκῶς στὴ Νέα Ὑόρκη, κι' ἐκεῖ ἔχασα κάποιο ἀξέχαστο πρωῒ τὸν πρῶτο μου ἄντρα, ἕναν ἀτ' τοὺς πιὸ γνωστοὺς χρηματιστὰς τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοιπόλεως...

... Ὁ θάνατός του μὲ λύπησε κατάκαρδα. Ἂν κι' ἦταν γηραλέος — εἶχε διπλασία ἡλικία ἀτ' τὴ δική μου — τὸν ἀγαποῦσα ὡστόσο εἰλικρινά, γιατὶ εἶχε χρυσῆ καρδιὰ κι' ἡ ἀφοσίωσί του σὲ μένα ἦταν παραδειγματική...

... Κράτησα γιὰ τὴ μνήμη του αὐστηρὸ πένθος τριῶν ὁλοκλήρων χρόνων κι' ἔπειτα ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀτ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ νἄρθω στὸ Παρίσι. Ἐδῶ βρισκόταν ἡ ἀδελφή μου παντρεμένη μὲ τὸν κ. ντὲ Βερνέλ, κι' εἶχε ἀνάγκη τῆς συντροφιᾶς μου, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της, ἔφεδρος ἀξιωματικός, βρισκόταν τότε στὸ μέτωπο...

... Ἐπιβιάστηκα λοιπὸν στὸν «Δοῦκα τοῦ Ντόρτσεστερ», καί...

Ἀμέσως φωνὲς τρόμου ἀκούστηκαν ἀτ' τὴ συντροφιά μας:

— Πῶς;... Στὸν «Δοῦκα τοῦ Ντόρτσεστερ»;... Στὸ ὑπερωκέανειο ποὺ ναυάγησε;...

Ἡ κυρία Μπίκνορ, ἀνατριχιάζοντας ἐλαφρά, βιάστηκε ν' ἀπαντήση:

— Ἀκριβῶς, φίλοι μου... Ἤμουν μέσα, τὴ στιγμὴ τῆς τραγικῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους: Ἐπιβιάστηκα λοιπὸν στὸν «Δοῦκα τοῦ Ντόρτσεστερ», ἔχοντας γιὰ συντροφιά μου δυὸ νεαροὺς οἰκογενειακοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαποῦσαν κρυφά, ἦσαν διαρκῶς λεπτοὶ καὶ τριφεροὶ ἀπέναντί μου καὶ οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦν ἀπὸ μένα, δημιούργησαν ἕνα σωρὸ φανταστικὲς προφάσεις γιὰ ἐπείγουσες ὑποθέσεις των στὴν Εὐρώπη, κι' ἔτσι μὲ ἀκολούθησαν κ' οἱ δυὸ στὸ μακρυνὸ ταξεῖδι μου.

... Μὴ φανταστῆτε ὅμως, ἀγαπητοί μου, πὼς ἡ παρουσία πλάϊ μου τῶν δύο ἐκείνων ὑποψηφίων μοῦ ἦταν ἐνοχλητική. Τοὺς τὸ εἶχα δηλώσει καθαρὰ ὅτι δὲν σκεπτόμουν ἀκόμη νὰ δείξω σὲ κανένα τους τὴ μυστικὴ προτίμησί μου, καθὼς ἐπίσης κι' ὅτι μποροῦσα κάλλιστα νὰ ἀγατήσω ἕναν τρίτο, ἀφίνοντας ἐκείνους στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ...

... Γι' αὐτό, ἦσαν πάντα πολὺ εὐγενικοὶ ἀπέναντί μου κι' ἀναμεταξύ τους φερνόντουσαν μὲ λεπτὴ συμπεριφορὰ ἀνθρώπων τοῦ κόσμου...

... Τρεῖς μέρες ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀναχώρησί μας γιὰ τὴν Εὐρώπη, μᾶς βρῆκε καταμεσῆς στὸν ὠκεανὸ ἡ φριχτὴ συμφορά: Τὸ ὑπερωκέανειο χτύπησε σὲ κάποιο παγόβουνο, ἄνοιξε ἡ καρίνα του στὰ δύο κι' ἄρχισε νὰ βυθίζεται σιγὰ-σιγά, σέρνοντας ὅλους μας στὸν ὑγρὸ καὶ γαλάζιο τάφο μας...

... Περιγραφὲς δὲν θὰ σᾶς κάνω. Ξέρετε τὰ πάντα ἀτ' τὶς ἐφημερίδες, ἡ ὁποῖες ἔγραψαν τότε πάμπολλα γιὰ τὴ φριχτὴ ἐκείνη καταστροφή. Αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ μόνον, εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὅτι τὴν ὥρα τῆς καταστροφῆς μόλις εἶχε χαράξει, ὅτι ἡ μέρα ἦταν θλιβερὴ καὶ καταχνιασμένη, ὅτι βούΐξε ὁ ἀέρας ἀπὸ κραυγὲς τρόμου, ὅτι κυριάρχησε πρῶτα-πρῶτα μιὰ σύγχυσι ἀπερίγραπτη ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, κι' ὅτι ἀπλώθηκε κατόπιν ἡ πιὸ πένθιμη σιγαλιὰ κ' ἐγκαρτέρησι: Ὅλος ὁ κόσμος, νοιώθοντας πὼς τὸν περίμενε ἀναπόφευκτα ὁ θάνατος, σταύρωσε τὰ χέρια του, κλείδωσε τὸ στόμα του καὶ περίμενε σὰν μουδιασμένος νὰ τὸν σκεπάση ἡ θάλασσα!...

... Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ βρισκόμουν κ' ἐγὼ στὸ κατάστρωμα, μισομουδιασμένη ἀτ' τὴν ἀγωνία μου καὶ τυλιγμένη — καθὼς πετάχτηκα ἀτ' τὸν ὕπνο — μ' ἕνα λεπτὸ κιμονό, ἀντίκρυσα ξαφνικὰ τοὺς δυό μου φίλους, κάτρινους καὶ πρόχειρα ντυμένους, νἄρχωνται πρὸς τὸ μέρος μου τρεχᾶτοι...

... Δίχως νὰ βγάλουν λέξι, μ' ἔβαλαν στὴ μέση, καί, σκουντῶντας τὸ στριμωγμένο πλῆθος μὲ τοὺς ἀγκῶνες των, μ' ἔσπρωξαν πρὸς τὴν πλώρη. Ἐκεῖ, μιὰ ἀνθρωπομάζα ἔξαλλη ἀπὸ γυναῖκες μισόγυμνες, παιδάκια ποὺ οὔρλιαζαν κι' ἄνδρες, προσπαθοῦσαν νὰ σπάσουν τὴ ζώνη τῶν ναυτῶν καὶ νὰ πηδήσουν ὅλοι μαζὺ στὴν τελευταία βαρκοῦλα ποὺ ἀπόμεινε, καὶ στὴν ὁποία τοὺς κατέβαζε, ἕναν-ἕναν, ἀτὸ μιὰ σχοινένια σκάλα, ὁ δεύτερος πλοίαρχος τοῦ πλοίου.

... Ἔξαφνα, βλέποντας πὼς ἡ βαρκοῦλα παραφορτώθηκε καὶ κινδύνευε νὰ βουλιάξη, φώναξε δυνατά: «Μονάχα δυὸ χωράει ἀκόμη!...».

... Κατάχλωμος τότε ὁ ἕνας ἀτ' τοὺς δυό μου φίλους — ὁ Φὸρκς — ἔσκυψε κοντά μου καὶ πρόφερε στεγνὰ καὶ ψύχραιμα: «Διαλέξτε, κυρία μου... Εἴμαστε οἱ πιὸ κοντινοὶ στὴ σκάλα, ἀλλὰ εἴμαστε τρεῖς ὅλοι-ὅλοι, ἐνῶ πρέπει νὰ σωθοῦν μονάχα δύο... Διαλέξτε... Ἐμένα ἢ τὸν ἄλλον;».

... Τὰ σαγόνια μου τρεμούλιαζαν καὶ τὸ αἷμα μου ἔτηξε στὶς φλέβες του. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου φώναζε διαρκῶς: «Δυό... μονάχα, δυὸ ἀκόμη... καὶ γρήγορα!...». Μὲ κυττοῦσε δὲ στὰ μάτια τὴν ὥρα ἐκείνη, θυμωμένος λίγο γιὰ τὸν δισταγμό μου.

... Ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω ἀμέσως!... Τὸ κεφάλι μου βούΐζε. Ὁλόγυρά μας καμμιὰ ἑκατοστὴ ξετρελλαμένοι ἐπιβάτες, προσπαθοῦσαν νὰ μᾶς ἐκτοπίσουν καὶ νὰ ριχτοῦν στὴν ἀνάλαφρη ἐκείνη βαρκοῦλα τῆς σωτηρίας, ἐνῶ οἱ δυὸ φίλοι μου ἱδρωναν ἀτ' τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθειά τους νὰ τοὺς συγκρατήσουν, καὶ περίμεναν μὲ λαχτάρα ἀτ' τὸ στόμα μου τὴ θανατική, γιὰ τὸν ἕνα τους, ἀπόφασί μου!...

... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου τάρα χούφτωσε τὸ μπράτσο μου καὶ μ' ἔσπρωχνε ἀγαναχτισμένος πρὸς τὴ σκάλα... Τὰ δυὸ νεκρικά, ἀτ' τὴ χλωμάδα τους, πρόσωπα τῶν φίλων μου ἔσκυψαν μὲ ἀγωνία στὸ δικό μου, κι' ἡ ἀπόκοσμες ματιές τους φανέρωναν τὸν πόθο τους νὰ μὲ σώσουν καὶ τὴ λατρεία τους γιὰ μένα...

... Ἔπρεπε νὰ πῶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα ὄνομα, νὰ πάρω μαζύ μου — στὴ ζωὴ καὶ στὴν εὐτυχία — τὸν ἕνα τους, ἐγκαταλείποντας τὸν ἄλλο στὸν πιὸ ἀπαίσιο θάνατο καὶ στὸ φαρμάκι τῆς ἀνικανοποίητης ἀγάπης!...

... Σ' ἕνα δευτερόλεπτο μέσα, ὁλόκληρος κόσμος σκέψεων καὶ κρίσεων πέρασε μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς στὸ ἐκνευρισμένο μυαλό μου: Εἶδα τὸν Φὸρκς κοντόν, μισοκακόμοιρο, στενόστηθο καὶ κιτρινιάρη, νὰ μὲ κυττάη μὲ μάτια λυπητερὰ καὶ νὰ ζητάη σὰν διακονιάρης ταπεινὸς τὴν προτίμησί μου — ὄχι βέβαια ἀπὸ φόβο γιὰ τὴ ζωή του, ἀλλὰ γιατὶ ὁ ἄλλος θὰ πνιγόταν καὶ θἄμενε αὐτὸς παντοτεινὰ κοντά μου...

... Κι' εἶδα ἐπάσης τὸν ἄλλον — τὸν Μπίκνορ — ὑπέροχον, ὥμορφο μπρὸς στὸν κίνδυνο, μὲ τὸ αὐστηρό του πρόσωπο βαθειὰ χαραγμένο ἀτ' τὶς ρυτίδες τῆς θελήσεως, καὶ μὲ τὰ λεπτὰ του χείλη μισοανοιγμένα ἀπὸ περιφρονητικὸ χαμόγελο, νὰ μὲ κυττάη μὲ λατρεία, μὰ καὶ σαρκαστικὰ συγχρόνως γιὰ τὸν δισταγμό μου, ἐνῶ τὰ βαθειά του μάτια μιλοῦσαν ἐπιτακτικὰ καὶ μὲ πρόσταζαν νὰ τὸν προτιμήσω...

... Δὲν ξέρω τί μοῦρθε τότε. Μισόκλεισα τὰ μάτια μου, ἔσκυψα τὸ κεφάλι καὶ φώναξα σπαρακτικά: «Ἔλα κοντά μου, Μπίκνορ... Καλὴ ἀντάμωσι, Φὸρκς!...».

... Πηδήσαμε στὴ βάρκα, σφίχτηκα μὲ λαχτάρα στὸ πλευρό του, σφάλησα τὰ μάτια μου νὰ μὴ βλέπω καὶ βούλωσα τ' αὐτιά μου νὰ μὴν ἀκούω. Μὰ παρ' ὅλ' αὐτά, εἶδα τὸ τεράστιο καὶ πληγωμένο πλοῖο νὰ βουλιάζη στὰ βάθη τοῦ ταραγμένου ὠκεανοῦ, σέρνοντας μαζύ του στὸ θάνατο ἑκατοντάδες ἄτυχων ὑπάρξεων — καὶ μαζύ τους τὸν Φὸρκς — κ' ἄκουσα τὶς θλιβερὲς κραυγὲς τῆς ὑπερτάτης ἀγωνίας των...

... Ἔξη μῆνες κατόπιν παντρεύτηκα στὸ Παρίσι τὸν Μπίκνορ, καὶ κάθε χρόνο κάνουμε ἀπὸ ἕνα ταξειδάκι στὴν πένθιμη ἐκείνη θέσι, ρίχνοντας ἕνα στεφάνι λουλουδιῶν στὸν ὑγρὸ τάφο τοῦ Φὸρκς καὶ τῶν ἄλλων, ἔτσι γιὰ θύμισι εὐλαβικὴ τῆς ἱερῆς γιὰ μένα θυσίας του...

Ἔπαψε πειὰ νὰ μιλάη ἡ κυρία Μπίκνορ, καὶ στὸ καθάριο μέτωπό της σχηματίστηκε μιὰ ρυτίδα βαθειᾶς συλλογῆς, ἐνῶ συγχρόνως σύννεφο θλίψεως σκίασε τὰ φωτεινά της μάτια. Ἐκεῖ δὲ ποὺ τὴν κυττούσαμε βουβοὶ ἀτ' τὴ συγκάνησί μας, τίναξε τὸ χρυσόμαλλο κεφάλι της — σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξη σκέψεις πένθιμες — καὶ μουρμούρισε ἀργά:

— Εἶχα διαλέξει, βλέπετε, κι' ἡ ἐκλογή μου αὐτὴ στοίχισε τὸν θάνατο στὸν ἕνα καὶ χάρισε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ ζωὴ στὸν ἄλλον... Στὴν ψυχὴ ἦσαν κι' οἱ δυό τους ὅμοιοι: Ἀνώτεροι ἄνθρωποι, θαρραλέοι, γενναιόψυχοι, μὲ ἀγαποῦσαν μὲ τὴν ἴδια ὑπέροχη ἀγάτη — ἀγάτη ποὺ τοὺς ἔσπρωξε σ' ἐκείνη τὴν ὑψηλὴ αὐτοθυσία τους... Μὰ διάλεξα τὸν ὠμορφότερο καὶ δυνατώτερο... Γιατί;... Ἀπὸ ποιὸ σκοτεινὸ ἔνστικτο σπρωγμένη;... Κι' ἀπὸ ποιὰ μυστηριώδη ὑποκίνησι;... Δὲν ξέρω... Ὅπως συμπαθοῦσα τὸν Μπίκνορ, συμπαθοῦσα καὶ τὸν Φὸρκς. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς στὴ στιγμὴ τοῦ ὑπερτάτου κινδύνου, τὸ γυναικεῖο ἔνστικτό μου παραμέρισε ἀτότομα καὶ βίαια τὴ λογικὴ καὶ ἐ. σπρωξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ δυνατοῦ, ἀναγκάζοντάς με νὰ ποδοπατήσω ἄσπλαχνα τὸν ἄσχημο καὶ τὸν ἀδύνατο!...